

schen Singel. Blijkens een mij toebehoorend diploma was hij lid der Vaderlandsche Societeit aldaar; het is in koperdruk uitgevoerd behalve de geschreven namen van het lid en den secretaris, op groene zijde geplakt, en werd opgerold bewaard in een kokertje van schildpad met koperen montuur.

Reyer Regenboog vermaakte den bril aan zijne huishoudster Maria Agnes van Boekel, weduwe Dupont, 20 Juni 1845 te Overschie overleden. Van haar ging de bril over op haar eenig kind Jacobus Petrus Dupont, geboren te Boxmeer 5 Dec. 1787, later horlogemaker te Rotterdam, en aldaar overleden 17 Mei 1867. Uit diens nalatenschap is de bril gekomen aan een zijner zoons, Franciscus Jacobus Dupont, med. dr. te Rotterdam. Bij zijn overlijden op 2 Feb. 1891 kwam de bril in het bezit zijner weduwe, mevrouw Josepha Wilhelmina Louise Dupont, geb. Dames, en van haar kreeg ik in December 1892 den bril en de begeleidende papieren ten geschenke.

De afbeelding toont zijn uiterlijk; de groote, ronde glazen zijn, zooals ook uit die afbeelding blijkt, aan den buitenkant schuin bijgeslepen (biseauté) en hebben, volgens den oogarts dr. C. H. Hazewinkel te 's Gravenhage, een sterkte van positief 3 dioptriën; blijkbaar, schrijft deze, na het onderzoek dat ik aan zijne welwillendheid te danken heb, is de gezicht-scherpte van v. O. op hoogen leeftijd normaal geweest. Het montuur is van zilver. Uit talrijke afbeeldingen in Dr. Emil Bock, „Die Brille und ihre Geschichte, Wien 1903”, blijkt, dat deze soort brillen zonder veer en onbevestigd op den neus bleef hangen; het bezwaar dat dit wankelbaar evenwicht opleverde werd soms ondervangen door het vastmaken van den beugel aan de binnen-voorzijde van hoed of muts; deze manier, reeds in de tweede helft van de 15de eeuw beschreven, werd nog gevolgd in het eerste vierde gedeelte der 19de. In het Germania-museum te Nürnberg bewaart men een handschrift, waaruit omtrent de eerste brillen veel te leeren valt; het is van 1600 en afkomstig van de Regensburger Brillenmacher-ordnung; in den aanvang waren het plomp gemonteerde, groote glazen, door een beugel van grof maaksel verbonden; men noemt ze „poglete Parillen” of beugelbrillen; de „Feder Parille”, de knijper, kwam later, had oorspronkelijk niet een veerenden beugel, maar aan den buitenrand van ieder glas was een veerende halve cirkel vastgemaakt, waarvan het losse eind